

Het dodenschip

Het dodenschip

Vincent Baumgart

Marozia

Alle personages in deze roman zijn fictief. Iedere overeenkomst met de werkelijkheid is louter toeval.

Ander werk van Vincent Baumgart
Het persriool (roman, 2017)
De groene sprinkhaan (roman, 2019)

© 2022 Vincent Baumgart
Uitgeverij Marozia, Utrecht

Omslagontwerp: Carla den Hartog
Omslagrealisatie: The Sign of 4 Design
ISBN: 9789464652987
NUR 301

www.vincentbaumgart.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Trinidad

‘Toen ik nog opereerde waren er momenten dat ik mensen als zakken met organen beschouwde,’ zei dokter Apfelstedt. Hij bette zijn mond en dronk van zijn wijn. Hij sprak Engels met een sterk accent.

Ik zou me bij hem in goede handen hebben gevoeld. Nu beefden zijn handen. Hij was boven de zeventig, kaal en droeg een grijze snor met een kort sikje. Hoe het gesprek op zijn verleden was gekomen was me ontgaan. Hiervoor ging het nog over paarden. Door het gebruik van paarden zou Europa zich sneller hebben ontwikkeld dan andere continenten. Van deze theorie had ook Apfelstedt gehoord, en hij zag geen reden die te betwisten, zeker niet na de argumenten van mevrouw de professor.

De vrouw van Apfelstedt zat tegenover me. Ze at zwijgend, maar volgde het gesprek aandachtig. Ze was veel jonger dan haar echtgenoot. Vanochtend bij de ijscober had ik naar haar geglimlacht, waardoor we nu met z'n vieren dineerden. Terwijl Apfelstedt zijn glas neerzette, ontmoette ik haar bruine ogen. We sloegen snel onze blikken neer.

Bij de ijskraam trokken haar schoonheid en haar magere postuur mijn aandacht, maar ook de manier waarop ze haar blik op het zwembad gevestigd hield tijdens het wachten op haar bestelling. Eigenlijk bekeek ze de passagiers niet; ze observeerde ze, waarmee ze zich onderscheidde van de tweeduizend andere exemplaren die rond ons krioelden sinds ons vertrek uit Fort Lauderdale en wier lege gezichten en vormloze lijven me al direct hadden geërgerd.

Het lag voor de hand dat Beatrijs op Apfelstedt's opmerking zou antwoorden. Ik had gezwegen omdat ik nog nooit van die

paardentheorie had gehoord. Daarop bedacht ik dat de chirurg het gespreksonderwerp misschien wilde verleggen.

‘Maar dat klopt,’ zei ik. ‘Feitelijk *zijn* mensen toch zakken vol organen?’

‘Ik vind dat de mens meer is dan de som van de delen,’ antwoordde de chirurg. Hij vervolgde: ‘Dat vergat ik wel eens, maar zo cynisch heb ik nooit naar mijn Ursula gekeken. Zelfs niet tijdens ons eerste consult.’ Hij klopte haar stram op haar slanke rug. Ze droeg een zwart topje van gaas en kant, wat haar schouders en bovenarmen gedeeltelijk toonde.

Ze glimlachte en maakte met een duim met een glimmend rode nagel een zijdelingse beweging naar Apfelstedt. ‘Hij kende mijn lichaam al beter vóór ons huwelijk dan veel mensen die jaren getrouwd zijn.’

‘Verkleefde darmen komen op elke leeftijd voor,’ zei Apfelstedt. ‘Ik heb jarenlang vermeden te vertellen dat ik met een patiënte ben getrouwd, en nu mag iedereen het weten. Volgende week word ik zevenenzeventig.’

‘Er is ook kritiek op de paardentheorie,’ zei Beatrijs met stemverheffing. ‘In de geschiedkunde kennen we alleen waarschijnlijkheden. Je moet concurrerende verklaringen als gelijkwaardig beschouwen, mits ze hetzelfde verklaringsniveau hebben. Dat heet Ockhams scheermes, als ik me niet vergis.’ Dat laatste voegde ze uit bescheidenheid toe, want het scheermes was een van haar stokpaardjes.

Ze laveerde naar veilig water, om de hoedanigheid van onze relatie niet te hoeven onthullen. Ze vertrouwde op het moeder-zoon scenario. Het paar tegenover ons kon er slechts naar gegist hebben, en ik had Ursula's uitnodiging gezamenlijk te dineren aangenomen met de woorden dat ik 'Beatrijs zou meenemen'.

‘In de medische wereld is dat net zo,’ zei Apfelstedt. ‘We passen behandelingen toe die helpen voor de gemiddelde

patiënt. Maar je weet nooit of de patiënt bij de groep hoort waarvoor de behandeling helpt.'

'Daarom zijn statistische waarheden eigenlijk gewoon kansen,' riep Beatrijs. Ze zwaaide met haar vork waaraan een stukje kalfsschnitzel zat geprikt. Haar toon klonk triomfantelijk en herinnerde aan de zenuwachtige begeestering die ik van haar kende van colleges en congressen. Statistiek ontmaskeren was ook een van haar favorieten.

Naast me vormde zich opnieuw de professor die mijn werkgever was geweest, als een zich materialiserend hologram. Ik herinnerde me de borrel tijdens het Medieval Congress in Michigan. Ze liet me alleen met mijn biertje omdat ze in de verte de Franse professor Mandrou ontdekte.

'Ik ben blij dat de geneeskunde het belang van statistiek wel erkent,' riep ik lachend. Het woord 'erkennen' gaf problemen. Na een gerekt 'eh...' redde het woord *acknowledge* me. Kwaadheid verdreef mijn verlegenheid. Ik vervolgde: 'De scheepsarts schrijft gelukkig geen bloedzuigers meer voor als je hoofdpijn hebt na te veel feesten.' Ik zei *bloodsuckers* hoewel ik niet wist of dat het goede woord was en beklemtoonde het *suckers*.

Het paar tegenover me lachte. Beatrijs had haar hap genomen en kauwde. Aan haar starende blik merkte ik dat ze begreep dat ik haar saboteerde. Ik kreeg spijt en wreef over haar rug, waarbij ik haar toelachte en haar 'schatje' noemde, in het Nederlands.

Ze lachte ook en gaf me een kus op mijn wang. Omdat nu een verklaring nodig was, zei ze: 'En ik schaam me niet om te vertellen dat we vroeger collega's zijn geweest en nu als partners deze reis maken.'

Ursula tegenover me glimlachte star. Dokter Apfelstedt hief zijn glas. 'Ik proost op liefdesgeluk op iedere leeftijd.' Ik tikte dankbaar mijn glas tegen het zijne.

Een vrouwelijke kelner naderde de tafel. In gebrekkig Engels vroeg ze of we het naar ons zin hadden. Ze had een oosters gezicht en droeg een opzichtige goudkleurige bril. Ze haalde een servet te voorschijn en begon het te vouwen. Er vormde zich een witte bol met twee flapjes. De bol liep uit in een stuk ongevouwen servet.

‘Kijk, een muis!’ riep de vrouw opgetogen. Ze toonde Beatrijs het werkstuk. Op het moment dat Beatrijs zich er naar toe boog, sprong het servet uit de hand van de vrouw. ‘Ja, het is een echte muis!’ riep ze. Ze griste de muis van het tapijt en naderde mij. Ook ik moest het object inspecteren, en weer sprong de muis weg. Daarna was het de beurt aan Apfelstedt, die een schertsende graaibeweging naar het servet maakte, wat tot ieders hilariteit door de muis ontweken werd met een grote sprong.

‘De muis gaat weer verder,’ zei de kelner. Ze maakte een beweging tot vertrek, maar bleef staan. Apfelstedt begreep het gebaar, wenkte en overhandigde een munt. De muis bedankte hem met een reverence als een kurkentrekker.

De actie van Apfelstedt maakte de tongen verder los. Onze nieuwe kennissen hadden al eerder cruises gemaakt. Hoewel het geven van fooien niet officieel wordt aanbevolen, is het gebruikelijk om *gratis* uit te delen, verklaarde het paar. Zodra je aan boord komt, tip je de bagagejongen en ook je *cabin steward*.

Ik keek naar Beatrijs. Ze lachte. ‘Als dat meisje de komende tijd goed werk levert, komt dat wel goed.’

‘We zijn hier veertien dagen all-inclusive, die fooien kosten je de kop niet,’ zei Apfelstedt. ‘In welke haven gaan jullie van boord?’

Ik blikte opnieuw opzij. ‘Fort Lauderdale,’ antwoordde Beatrijs.

‘Daar zijn we net vertrokken,’ reageerde Ursula verbaasd.

‘We maken een wereldcruise,’ zei Beatrijs. Haar stem klonk gespannen. ‘We eindigen dus ook in Fort Lauderdale.’

Er viel een stilte. ‘Nee maar, een wereldcruise...’ Apfelstedt sprak het woord haast eerbiedig uit. Hij aarzelde even. ‘Jullie hebben ambitie!’

Ik kreeg de indruk dat die opmerking de uitkomst was van strijdige impulsen. We zagen er niet bepaald rijk uit. En welk motief had de jonge vriend van mevrouw de professor? Ursula's donkere ogen schoten tussen ons heen en weer terwijl haar open mond een vage lach vertoonde.

De verwarring van het echtpaar maakte Beatrijs onzeker. Ik voelde haar hand op mijn bovenbeen.

‘Een wereldcruise schijnt inderdaad iets bijzonders te zijn,’ sprong ik in. ‘We vieren dat Beatrijs haar carrière op de universiteit afrondt.’

De uitleg veroorzaakte enige opluchting. Het klonk als een overtuigende rechtvaardiging voor de enorme kosten van zo'n grapje. Ook wetenschappers kunnen uiteindelijk een wereldcruise betalen.

‘Hoe lang duurt jullie reis?’ vroeg Ursula.

‘Honderdnegentwintig dagen,’ antwoordde Beatrijs, die zich weer had herpakt. ‘We gaan naar vierenvijftig bestemmingen. Het is een flink project.’

Deze typering kwam me bekend voor. Zo sprak ze ook over haar onderzoeksprojecten. Blijkbaar zag ze de cruise als een taak die ze zichzelf had opgelegd en die met goed gevolg moest worden voltooid. Een leven als wetenschapper had haar afgericht in denken in projecten die opgestart en afgerond moesten worden, inclusief de in je nek hijgende deadlines.

Na Beatrijs' toelichting viel het gesprek stil. Onze nieuwe kennissen bevonden zich tegenover een stel dat op het eerste gezicht moeder en zoon leek, maar dat een amoureuze relatie onderhield. Ik bespeurde onbevredigde nieuwsgierigheid.

Mijn vegetarische quiche met spinazie en blauwe kaas was op. Ook de borden van de anderen raakten leeg. Voor we ons weer in de rij bij het buffet voor het dessert zouden begeven, wilde ik de amicale sfeer van zojuist herstellen.

‘Kennen jullie de roman *Het dodenschip* van B. Traven?’ vroeg ik. Om de koersverandering te rechtvaardigen voegde ik toe: ‘Traven was jullie landgenoot en de oorspronkelijke titel is *Das Totenschiff*. Hebben jullie het ooit in het Duits gelezen?’

Apfelstedt wist van B. Traven, maar kende de roman niet. Ursula had nooit van de schrijver gehoord, wat ze toegaf met een verontschuldigend gebaar.

‘Ik ben net in het boek begonnen,’ vervolgde ik. ‘Vlak voor we naar Amerika vlogen ontdekte ik het in een boekenstalletje in Amsterdam. Het gaat over een zeeman die in Antwerpen wordt achtergelaten omdat hij te laat bij zijn schip terugkomt. Vanaf de kade ziet hij het schip wegvaren.’

‘Dat gebeurt nog steeds,’ reageerde Apfelstedt. Hij grijnsde en knikte naar de rij bij het buffet. ‘In elke haven zijn er wel een paar passagiers die bijna het schip missen. ‘Kaderenners’ worden ze genoemd. Vanaf het dek zie je ze van verre aankomen en ze worden uitgejoeld.’

‘Maar laat het schip ook mensen achter, als ze te laat zijn?’

‘Jazeker,’ zei Apfelstedt. ‘Wachten kost te veel. Als je het schip mist, moet je op eigen gelegenheid naar de volgende haven zien te komen. Daar sta je dan, in je korte broek, zonder bagage en nauwelijks contant geld. In Amerika of Europa is dat nog te overzien, maar ik zou niet graag achterblijven in een Mexicaanse haven.’

Het antwoord verontrustte me enigszins. Zelfs in deze tweehonderdvijftig meter lange comfortcontainer dreigden onbekende gevaren. ‘Ik neem aan dat jullie nooit over de kade hebben gerend,’ reageerde ik lachend.

‘Bijna,’ zei Ursula en ze keek ernstig. ‘In Venetië heeft een taxichauffeur ons bij de San Pietro laten staan toen we zijn prijs te hoog vonden. De terugweg kostte veel meer dan heen. Dat schijnt een bekende praktijk te zijn met cruisepassagiers. Daarom gaan we alleen nog mee met excursies van de rederij. Als je dan allemaal te laat bent, wacht het schip wel.’

‘Waarom heeft dat boek die titel?’ vroeg Apfelstedt. Hij leek in me geïnteresseerd geraakt. Aanvankelijk was zijn manier van doen overdekt geweest met de gecultiveerde attitude van verstrooide vriendelijkheid die hij gedurende zijn praktijk als arts in bijna een halve eeuw geperfectioneerd had. Nu priemden zijn blauwe ogen in de mijne.

‘Ik heb nog enkel het eerste hoofdstuk gelezen. Ik heb het inderdaad gekocht omdat de titel me intrigeerde,’ antwoordde ik.

‘Hou ons op de hoogte, en waarschuw ons als je iets over schepen te weten komt dat ons het leven kan redden,’ zei Apfelstedt. Hij keek rond om te controleren of zijn grap aankwam, bette zijn mond en leegde zijn glas. Zijn handen beefden niet meer. Ik vroeg me af of ik bij hem mijn hart zou kunnen luchten.

‘Ik heb heerlijke desserts gezien. Laten we daar maar eens op afgaan,’ vervolgde Apfelstedt, weer in zijn geverniste spreektrant.

Een driekwart maan, wat nevelig, wierp zijn glans over de duistere zee. Er woei een briesje, maar achter de glazen plaat die de reling vormde zaten we uit de wind. Het windje werd enkel veroorzaakt door onze snelheid, zo'n dertig kilometer per uur. Buiten, in de waterwoestijn, was het bladstil. Ons balkon bevond zich op de laagste galerij, waardoor we redelijk dicht bij de zee zaten. Tien meter beneden ons schuimde met een kalm geruis het witte spoor van het schip. Achter het

glazen balkonhek begon de oneindigheid. Behalve een voorbijvarende tanker had ik al dagen niets aan de horizon ontdekt, en ook deze nacht verborg niets anders dan eindeloze zee.

Na het diner met onze nieuwe kennissen waren we op het balkon van onze hut gaan zitten. Omdat we vanaf Florida pal zuidwaarts voeren, was de temperatuur opgelopen. Hoewel het in Europa nog winter was, waren we met achttien graden vertrokken uit Fort Lauderdale. Het was nu bijna elf uur 's avonds en de thermometer op het schuifraam van het balkon toonde eenentwintig graden. Morgen zouden we in Trinidad arriveren, onze eerste bestemming.

Een cruiseschip is in feite een varende hotelflat. Ons balkonnetje zat geperst in een enorme rij die zich naar beide zijden uitstreckte, en die zich zes keer boven ons herhaalde. We waren vlooiën in een letterbak, of bijen in een gigantische honingraat. Maar in onze comfortabele cocon hadden we het idee dat we de enigen waren aan wie het maanbeschenen uitzicht toeviel.

We hadden de laatste witte wijn over twee glazen verdeeld. Het was toegestaan om één fles mee aan boord te nemen en gisteren hadden we die voor meer dan de helft geleegd. Ik wist nu al dat ik dadelijk meer zou willen. Ik had Beatrijs' voeten, waarvan de nagels rood waren gelakt, op schoot genomen, en masseerde een voet. Recent had ik gemerkt dat die handeling weldadig werkte, en zeker ook voor mij. Tijdens het voetmasseren verdween eindelijk de agitatie die haar gedrag kenmerkte.

Het valt niet mee om lang in de nabijheid te blijven van een vrouw die nooit ontspant en om de vijf minuten moord en brand roept. 'Waar is mijn tablet? Waarom is de wifi hier zo slecht? Heb je mijn bril gezien, net had ik hem nog. Wat maken ze een lawaai op de gang, ik ga er wat van zeggen.' Dan scharrelde ze weer in de klerenkast, of werd op hoge toon de

prijs van een excursie becommentarieerd. Het ging maar door, alsof ze werd aangedreven door tienduizend volt hoogspanning. Ik raakte er elektrisch van geladen. De spanning verstarde me en ik kreeg een schok bij iedere abrupte uitroep of beweging. Voor we aan boord gingen was ik die voortdurende exaltatie vergeten, terwijl toen we nog samenwerkten ik meestal opgelucht was als ik om vijf uur de plaat poetste.

Nog een manier om haar te kalmeren was een beroep doen op haar kennis.

‘Wat moet ik allemaal weten over Trinidad?’ vroeg ik op dromerige toon, hoewel ik me helemaal niet dromerig voelde.

‘Dus deze gepromoveerde meneer heeft zich nog niet ingelezen,’ antwoordde ze lachend. Ze aaide over mijn wang. ‘Wat een lekker schuurpapiertje. Heerlijk, zo'n echte vent.’

Het stak me opnieuw dat ik haar bevestigde in een mening die ze lang geleden al over me had gevormd. Iemand die aardig meedeed, maar niet beschikte over de echte wetenschappelijke vaardigheden. Geen materiaal dat op de universiteit thuishoorde.

‘Trinidad is Spaans voor de Drie-eenheid, de vader, de zoon en de heilige geest. Columbus heeft het tijdens zijn derde reis zo genoemd omdat hij een eed had gezworen dat hij het eerste land dat hij zou tegenkomen naar de Drie-eenheid zou noemen.’

‘Een eed tegenover wie? De koning?’

‘Tegenover God. Columbus had al eerder eden afgelegd. Tijdens een zware storm, toen ze hun andere schip uit het oog verloren, zwoer hij dat als ze zouden worden gespaard, een bemanningslid het graf van een heilige zou bezoeken met een zilveren kandelaar. Om te beslissen wie er zou gaan, deden ze erwten in een zak en merkten één erwt met een kruis. Columbus stak zijn hand als eerste in de zak en trok direct de erwt met het kruis.’

Ze herhaalde wat ze op Wikipedia had gelezen. Maar tijdens een zware storm erwten uittellen, op één ervan een kruisje krassen en zorgen dat de hele boel niet over het galopperende dek verdwijnt in het overkomende water; de anekdote leek me een verzinsel, ook vanwege dat symbolische kruis.

Ik leegde mijn glas. Met het vernieuwde alcoholische roesje ontwaakte het besef dat hier in de buurt Columbus had gevaren, een man die zich had overgeleverd aan Gods genade en die voortdurend de dood in de ogen had gezien. Terwijl ons witte flatgebouw dat over dezelfde geheimzinnige diepten ploegde in alle opzichten het tegendeel vormde van de houten tobbe waarmee Columbus op avontuur ging. Ik was een weke passagier, een worm in een appel. Voor mijn ogen ontrolde de maneschijn zich als een projectie in een theater.

‘In de Rancho Saloon kan ik met ons pasje wijn halen,’ zei ik. Omdat we een wereldcruise maakten was alle drank inbegrepen, en de Rancho was het dichtst bij onze hut, hoewel ik zeker tachtig meter met volle glazen door smalle gangen zou moeten schuifelen.

Ze legde een hand op mijn arm. ‘Laten we even gezellig doen.’

Ze bedoelde hiermee de voortzetting van de seks waaraan we ons de afgelopen drie dagen hadden overgegeven, telkens door mij beëindigd vanwege uitputting. Daarom liet ik haar nu meteen bovenop me losgaan.

2

Fort Lauderdale

Als kind was het begrip 'schip' voor mij synoniem met avontuur. Ik zal daar niet uniek in zijn geweest. Ons cruiseschip was volgestouwd met meer dan tweeduizend passagiers. Uit hoeken en gaten kwamen voortdurend menselijke termieten tevoorschijn die weer in andere gangetjes van het varende nest verdwenen. Je ziet telkens nieuwe gezichten; de romp verbergt een enorm gekrioel, en uiteindelijk trekt iedereen zich onzichtbaar terug op zijn eigen plekje.

Voor ik aan boord ging van de *Deliria of the Seas*, zoals ons schip heette, had ik twee scheepsreizen gemaakt naar Engeland. Tijdens vakanties nam ons gezin de autoferry van Townsend Thoresen. Enkele maanden na onze eerste overtocht werd deze rederij berucht door een ramp met honderden doden. De veerboot kapseisde doordat iemand was vergeten de boegdeur te sluiten.

Die eerste zeereis was ook de ellendigste. Om tien uur 's avonds kwamen we aan in de haven van Zeebrugge. Mijn vader sloot aan in de stoet wachtende auto's. Op de achterbank van onze Simca 1100 overweldigde me in een rilling de brute grootheid van de wereld: het gevaarlijke duister tussen de kade en de hoge scheepswand, het gekrijs van de meeuwen, het gekletter van kabels tegen masten met halfverteerde vlaggen, de klamme zeelucht met een spoor van olie.

Aansluitend in de file reed mijn vader over klepperend metaal de helverlichte muil van het schip binnen. We kwamen terecht in een onderwereld van vele malen groen geverfd ijzer, waar motoren raasden en uitlaatgassen walmden. Onze auto

stond naast enorme vrachtwagens met borden 'TIR' erop. Dat betekende dat ze al door de douane waren gecontroleerd, zei mijn vader. Paniekerig prentte mijn moeder zich de letter van ons parkeervak in.

Omdat het de nachtboot was, hadden mijn ouders slaapplaatsen gereserveerd. De hut was een pijpenla met smalle stapelbedden in de buik van het schip. We lagen nauwelijks in bed of er kwam een onbekende man binnen, die een pyjama aantrok over zijn onderbroek en via het laddertje een vrij bed betrok.

Onmiddellijk na de afvaart begon een heksenketel van open- en dichtslaande deuren. De scheepsmachine dreunde laag en voelbaar. We konden niet slapen en gingen naar het dek. Het stormde hevig. Hoe hoger we kwamen, hoe meer het schip slingerde. In het passagiersverblijf met bruine wanden van glimmend namaakhout ontweek ik plakaten braaksel. Ik stapte over passagiers die van ellende op de grond waren gaan liggen. Ik moest plassen. In het toilet waren de wastafels verstopt en tot de rand gevuld met water waarop een laag kots dreef. Tegen de ochtend werd ik misselijk.

Net op tijd kwamen we aan in Dover, waar de krijtrotzen boven ons uit torenden. Op het autodek begon weer de kakofonie van motoren en klappend staal. Mijn vader sloot aan in de rij voor *nothing to declare*, gemarkeerd met een groene plus. De andere rij, waar nauwelijks auto's in wachtten, met een rood diagonaal kruis, vond ik hoogst verdacht. Die was er voor de invoer van drank en sigaretten, legde mijn vader uit. Zodra we het schip verlieten ging hij links rijden. Dat lukte hem tijdens de hele vakantie van drie weken, tot de laatste dag. Die ochtend klapten we bijna frontaal op een linksrijdende auto. Met de schrik in de benen reden we weer de muil van de ferry binnen.

Hoe anders beloofde de reis met ons cruiseschip te worden. Van binnen is de Deliria een kruising tussen een warenhuis en een hotel. Zoals gezegd doen de rijen hutten met balkons denken aan hotelflats in Spaanse of Griekse badplaatsen. Net als bij die hotels vormt ook op het schip het zwembad en het gebied er omheen, het *pool deck* genaamd, het kloppend hart. Hier slurpen de passagiers van de zon, als in vooroorlogse kuuroorden liggend op blauwwit gestreepte dekstoelen.

Het zwembad is bij de kanten ondiep, zelfs zo ondiep dat je de indruk krijgt dat het dunne laagje water alleen bedoeld is om het zwembad voor de schijn wat groter te maken. Alleen in het midden kan je een paar slagen zwemmen. Een groot zwembad op zo'n veertig meter boven de waterlijn zou het schip te onstabiel maken. Het bescheiden zwembad biedt veel ruimte aan de dekstoelen, die iedere ochtend onmiddellijk worden bezet. Met name de jongere passagiers liggen op die stoelen in zwemkleding. De buiken van hun vijftigjarige lichamen zijn nog enigszins in proportie.

De inrichting van het pool deck lijkt op een dorpsplein. Het plein zelf bestaat uit het blauwe zwembad, met eromheen de ligstoelen. Glazen wanden die de reling vormen begrenzen het plein. Daarboven zweeft het cirkelvormige balkondek, als een galerij van een theater, ook bezet met ligstoelen. Tegenover het zwembad bevinden zich de gevels van de ijscobar en ernaast de koffiebar, waarvoor parasols staan en tafeltjes met stoelen. Boven het andere uiteinde van het zwembad hangt een groot televisiescherm waarop 's avonds films worden afgespeeld. Ook is er naast het plein een podium met een afdak dat lijkt op een traditionele muziektent. De pilaren die het balkondek steunen zijn omhoog doorgetrokken en voorzien van een groene kroon, zodat de pilaren palmbomen voorstellen. 's Avonds zijn de bladeren groen verlicht.

Maar voordat de cruisepassagier op het blauwe dorpsplein terechtkomt, maakt deze kennis met het stadsplein: het atrium. Dat plein is vergelijkbaar met het binnenplein van een groot warenhuis, zoals de Amsterdamse Bijenkorf. Het atrium van de Deliria is echter veel luxueuzer, sprankelender, sprookjesachtiger en zelfs groter. Het atrium is zo hoog als een kathedraal en wordt omsloten door galerijen en kronkelende trappen die door Escher bedacht lijken. De leuninggen zijn van goudkleurig messing, de treden van melkweit matglas. Overall zijn lampen verwerkt die fonkelen als sterren. Blauw glazen sculpturen van geabstraheerde vissenscholen hangen als moderne kroonluchters vanaf het plafond langs de vier galerijen en reflecteren het lamplicht in telkens nieuwe schitteringen, als een eindeloos siervuurwerk. De vloer, met een middellijn van zo'n veertig meter, is belegd met een mozaïek van schelpenpatronen in roze en blauwe tinten. Een ronde bar met marmeren blad vormt het hart van het atrium. Langs de wanden staan tafels en stoelen als in een grand café, en in een hoek prijkt een witte concertvleugel.

The atrium at the center of the ship is a great place to have a drink and do some people watching, las ik voor ons vertrek op de website van de rederij. Dat laatste hadden ze moeten weglaten, want de lelijkheid van de gemiddelde cruisepassagier steekt schril af bij de schoonheid van het atrium.

Wat voor types de passagiers waren, ontdekte ik toen we aan boord gingen en we aansloten in de korte rij bij de receptiebalie. Om de lengte van de rijen te beperken waren er voor het boarden verschillende *time slots*. We stonden achter middelbare echtparen en een gezette vrouw in een scootmobiel. Een lopende dolfijn trok onze aandacht met gewiebel en overdreven geflipper. Het wezen wilde met ons op de foto, wat Beatrijs met een afwerend gebaar beantwoordde. Ik wilde

die onbeleefdheid compenseren en liet me door Batrijs met de dolfin kicken terwijl ik een vin vasthield, waarin een menselijk handje bleek te zitten dat terugkneep. Het was waarschijnlijk van een vrouw.

's Avonds bij de *meet and greet* met de kapitein in het atrium kreeg ik een duidelijker beeld van onze reisgenoten. De uitnodiging stond in het nieuwsbulletin - de *Deliria Observer* - , een A4'tje dat we op het bed vonden. Hierin lazen we ook dat na de *meet and greet* de *muster drill* zou worden gehouden, de veiligheidsoefening die wettelijk verplicht is vóór de afvaart.

Toen we rond half negen in het atrium aankwamen, wachtten er honderden passagiers achter de messing ballustrades van de galerijen. De vloer met het schelpenmozaïek was helemaal bezet, dus namen we een trap naar de derde etage. De gemiddelde leeftijd van de aanwezigen schatte ik op vijftenzestig, en er waren nogal wat rollators en mensen die bleven zitten hoewel ze daardoor niets van het gebeuren konden zien. In de diepte bouwde personeel naast de bar een cirkelvormige toren van champagneglazen.

Het animatieteam klom op de bar. Ze droegen Duitse jagershoedjes en een soort schortjes over hun spijkerbroeken, die lederhosen voorstelden. 'Voordat jullie de kapitein ontmoeten, verrassen we jullie met een Duits bierfeest,' werd er aangekondigd. 'We nodigen jullie uit mee te dansen.' Er klonk een polka en we volgden de huppels en kletsende bewegingen die het team synchroon uitvoerde. Het in elkaars armen gehaakt rondjesdraaien veroorzaakte botsingen en hilariteit. Ik haakte in met Batrijs. Vervolgens moesten we wisselen en stond er een middelbare man in shorts voor me. Hij en ik speelden lachend het spel mee, denkbeeldige hoedjes lichtend.